

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΝΑΚ

Η αντίζηλιες στην αύλη της Γαλλίας επί Φραγκίσκου Ιου και Ερρίκου Ζου. — Η ώρατες ευνουόμενες του βασιλέως και του διαδόχου. Λά Σαταινιερί και Ζαρνάκ. Μιά μονομαχία υπό την προεδρία του βασιλέως. Το άπροσδόκητο αποτέλεσμα της. Η τρομερή σπαθιά του Ζαρνάκ. Η άπελπισία του ήττημένου. Πώς προκάλεσε μόνος του τον θάνατό του. Όπου ή θεία δίκη τιμωρεί τον βασιλέα κλπ. κλπ.

Η βασιλεία Φραγκίσκου Ιου, ή αύλη της Γαλλίας είχε χωριστή σε δυο άντιστοιμαζόμενα κόμματα: Το ένα το άποτελούσαν οι όπαδοί της ευνουμένης του βασιλέως Άννας ντέ Πισσελέν, που ό ύψηλός της φίλος την είχε κάμει δούκισσα ντε Έτάμπ και το άλλο, οι όπαδοί της περίφημης Άρτέμιδος ντέ Πουατιέ, ή όποία βασίλευσε στην καρδιά του διαδόχου Έρρίκου, του μέλλοντος βασιλέως Έρρίκου Ζου.

Μεταξύ των πρώτων, συγκατέλεγτο ό βαρώνο; ντε Ζαρνάκ και μεσαύ των δευτέρων, ό άρχων Λά Σαταινιερί.

Μιά μέρα ό Λά Σαταινιερί, άσειευόμενος ίσως, φώτισε τον Ζαρνάκ που έβρισκε χρήματα κι έκανε μια τόσο πλούσια ζωή Έξουιος του άπάντησε ότι είχε έξαπατήσει την οικονομική του άνεια, χωρίς στη γναιοδωρία της δεύτερης συζύγου του πάτερα του. Και τότε ό Λά Σαταινιερί άρχισε να διαδίδη ότι ό Ζαρνάκ συνετηρείτο από τη μητροιά του, άφηνοντας να ύπονοηθ ή πως είχε έννοχες σχέσεις με τή μη.

Μόλις το έμαθε αυτό ό Ζαρνάκ, έξω φρονών γά τις φλυαρίες του Λά Σαταινιερί, τον έκάλεσε σε μονομαχία. Μά ό Φραγκίσκος Ιος, που ήταν ένας πολύ φρόνιμος βασιλέως, άπαγόρευσε στους δυο αυτούς εϋ πατρίδας της αύλης του να λύσουν τη διαφορά τους διά των όπλων.

Σε τρεις μήνες όμως ό Φραγκίσκος Ιος πέθανε κι άνέβηκε στή θρόνο ό γιός του Έρρίκος Ζος. Τότε ή Άοτεμς ντε Πουατιέ, ή όποία ήταν σύζυγος της άκατανίκης Λά Σαταινιερί θά κατέβαλλε εύκολα τον άντιπαλό του κι ότι έτσι, θά έξενελλζε την αντίζηλή της δούκισσα ντε Έτάμπ, στή κόμμη της όποίας άνηκε ό Ζαρνάκ, έπεισε τον νέο βασιλέα και έραστή της να επιτρέψη τη μονομαχία των δυο επτατηριών.

Ό Έρρίκος, σλαβωμένος καθώς ήταν από τα θέλητρα της ώρας και σατανικής Άρτέμιδος, όχι μόνον επέφερε τη μνομαχία αλλά και της ύποσχέθηκε ότι θά προήδρευε άδοποροσώτως σ' αυτή.

Έτσι, έγινε ή τελευταία δικαστική μονομαχία, λείψανο μεσαιωνικών συνηθειών, κατά την όποια, όπως πίστευαν, αυτός που θά νικούσε θά είχε με το μέρος του το δικαιο.

Όι όροι της ιστορικής αυτής μονομαχίας κανονίστηκαν στις 6 Ιουλίου 1547 από τους μάρτυρες, οι όποιοί ήταν ό Φραγκίσκος; της Λορραίνης, δούξ του Ωνά και του Γκιζ, για τον Σαταινιερί, κι ό Κλαυδίου ντε Γουομφρέ, μαρκήσιος ντε Μπουασί, μέγας σταυλάρχης της Γαλλίας, για τον Ζαρνάκ.

Ό τελευταίος, ως προσβεβλημένος, είχε το δικαιοωμα της έλογης των όπλων.

Όι μάρτυρες, εκτός των έλλων, συμφώνησαν ότι ή μονομαχία θά έφτανε μέχρις όχάτων κι ότι νικημένος θά έθεωρείτο μόνον όποιος που θά έμνε νεκρός στή πεδίο της τιμής ή θά έπικαλείτο το έλεος του άντιπαλού του.

Το πράγμα κοινοποιήθηκε σ' όλη τη Γαλλία και προκάλεσε μεγάλη άίσθηση, γιατί οι δυο άντιπαλοι ήταν γενναίοι και δεινοί στή χειρισμό των όπλων. Όλοι όπισώς στοιχναμάζαν υπέρ του Λά Σαταινιερί, ό όποιος έθεωρείτο άκατανίκτος.

Την ήμερα της μονομαχίας, 10 Ιουλίου 1547, ό Λά Σαταινιερί, πριν πάη στή πεδίο της τιμής, πέρασε από την εκκλησία κι έβαλε ένον ιερές, να εύλογήσθ το όπλα του.

Έπειτα λαμπρός, μεγαλοπρεπής, βέβαιος για τη νίκη του, διεψήθηθηκε προς τον τόπο της μονομαχίας, στην αύλη των άνακτόρων, όπου βρισκόταν κώλας συγκεντρωμένη δόλοκληρη ή αύλη.

Ό βασιλέως ήταν με έξωχωριστή λαμπρότητα ντυμένος έκεινη την ήμερα. Φορούσε στή κεράλι του μια «τόκα» στολισμένη με φτερά και μαργαριτάρια, που έφανε έλαφρά προς το αϋτι του. Έπίσης με την ίδια λαμπρότητα ήταν ντυμένοι κι όλοι οι αϋλοί, κι ή

κυρίες άστραφταν άπ' τους χειμάφρους των πολύτιμων πετραδιών που κρημόντουσαν από το λαίμο τους.

Ένώ οι δυο άντιπαλοι άπευούθησαν στίς σκηνές τους για να φροέσουν την πανοπλία τους ή σάλπιγγες έσήμαναν, τά τύματα έχτύπησαν κι ένας πάνολος κήρως παρουσιάστηκε, ό όποιος; βροντοφώνισε σ' όλη την όμηγυρη:

— Έν όνόματι του βασιλέως, διατάσσω: Μόλις οι δυο άντιπαλοι άρχισουν να χτυπιούνται δέν πρέπει κανείς από τους θεατάς ύδνε να φωνάζη, ούτε να μιλήση, ούτε να βήξη, ούτε να φτώση. Έπίσης δέν πρέπει να κίρη κανένα σημάδι με το χέρι, με τα δάκτυλα ή με το πόδι που θά μτορη ότωσδήποτε να έπηρεση τους άντιπαλους.»

Έπειτα οι δυο άντιπαλοι παρουσιάστηκαν κι όρκίστηκαν στή εύαγγέλιο ότι θά χτυπιόντουσαν «δίκαια και τίμια», ότι «δέν είχαν άπάνω τους μάγια ή φωλαχά που θά μπορούσαν να έτιδράσουν στην έκβαση του άγώνος;» κι ότι ή νίκη τους θά έξηριτάτο μόναχα «από το θεό, το δικαιο τους; και τη δύναμη του σώματος των και των όπλων τους.»

Κατόπιν ό Κονστάουλος Μονμορανού, μαζί τους στρατήγους της Γαλλίας προήδησαν κι έδωσαν στον Λά Σαταινιερί και τον Ζαρνάκ από ένα σταθι και δυο έγγειριδια στον καθένα.

Άιούσε; τότε ό κήρως προχωράντας στή μέση του φραγμένου χώρου όπου θά γινόταν ό άγών φώναξε:

— Άφήστε τους δυο γενναίους; μαχητάς να πολεμήσουν!

Η μονομαχία άρχισε άμέσως με λύσσα.

Όλη ή αύλη, γεμάτη άγωνία και με βαθεία σιωπή, παρακολουθούσε τους άντιπαλους και κούταζε να λάμπουν κατ' άπ' τον ήλιο τά δυο σταθιά που χάραζαν άστραπές στον άερα.

Ό Ζαρνάκ άρχισε σέ λίγο να κάμπτεται μπρος στή άλλεπάλληλα και τρομερά χτυπήματα που του κατάφερε ό Λά Σαταινιερί, το όποιο ή ύπεροχη φράνη; άπ' την πρώτη στιγμή.

Έξαφρα όμως; οι θεαταί είδαν και έντελώς άπροσδόκητο, άφάνταστο...

Είδαν τον Ζαρνάκ να σεαζέζη έξαφρικά το κεράλι του με την άσπιδά του που την κρητούσε στή άριστερό του χέρι, να σηκώνη άστραπιαία με το δεξιό το σταθι του και να καταφέρνη δυο τρομερά χτυπήματα στή πίσω μέρος της κλειδώσεως της κνήμης του Λά Σαταινιερί.

Όπως μαθεύτηκε άγγότερα, ένας Ιταλός σπαθιστής του είχε διδάξει το χτύπημα αυτό που έμνε γνωστό στην ιστορία με το όνομα ή «σπαθιά του Ζαρνάκ». Με τη φράση αυτή επεκοτήσε να χαρακτηριζούν ένα χτύπημα άποστόκο κι άποφασιστικό, μά πάντως κανονικό. Άργότερα όμως, όπως συμβαίνει συχνά, ή φράση άλλαξε σημασία κι' άρχισε να χαρακτηριζή τά ύπολα και δολοφονικά χτυπήματα.

Το διπλό αυτό χτύπημα του Ζαρνάκ προκάλεσε κατάπληξη στην όμηγυρη.

Ό Έρρίκος Ζος προπάντων το έχασε βλεπόντας τον έννοούμενο του Λά Σαταινιερί να σοοριάζεται κάτω, έκμηθυσμένος τελείως, με την κλειδίσι της κνήμης σπαμένη.

Τότε ό Ζαρνάκ πλησίασε και άγγίζοντας την αχμή του έίρους του στή στήθος του άντιπαλού του, του φώνασε:

— Απόσσε μου την τιμή μου και ήττης έλεος από τον θεό και τον βασιλέα σου!

Μά ό Λά Σαταινιερί, μη θέλοντας ν' αναγνωριση την ήττα του, δέν έβγαλε ούτε λέξη από το στόμα του.

— Μεγαλειότατε, φώνασε τότε ό Ζαρνάκ, άπευθινόμενος προς τον βασιλέα, σάς παραχούω τον άντιπαλό μου. Εύαρεστηθήτε να μου άναγνωρίσετε το δικαιο μου, άφοσ μου το άνεγνωρίσει κι' ό θεός, χαρίζοντάς μου τη νίκη. Συχωρήσατε τά αφόματα της νεότητός μας... Πάρτε τον άντιπαλό μου, Μεγαλειότατε... Σας τον προσέφερο, δείχνοντας έτσι την ενγνώμοσή ή που προς τον ένδοξο πατέρα σας, ό όποιος μάς έδωρε και τους δυο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ !

«Ο Καπετάν Βρυνόλακας», το μυθιστόρημα του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Μπράμ Στρουκερ τόποιοι εν εκκλοφόρησε εις έκατομύρια άντίτυπα εν Άγγλία και έγινε άνάραστο. Το μυθιστόρημα που έσημείωσε την μεγαλύτεραν επιτυχίαν έξ όλων των μυθιστορημάτων που έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Ελλάδα, ή διεψήθησε του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας», για να έχαστοσηρήθ όλους τους άναγνωστας και των δυο Περιοδικών άπεράσειε να το προσφέρη με 4 δελτία και δραχμάς 12 άντι των 30 δραχμών που τιμάται. Όσοι εκ των άναγνωστών μας προσκομίζουν τα δελτία των και λαμβάνουν τάς μηνιαίας εκδόσεις μας μπορούσν να ζητούν από τα Πρακτορεία των Έφημεριδων και από τα γραφεία μας και τον «Καπετόν Βρυνόλακα» με 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2101)

δέν βρισκόταν πουθενά... Ούτε και στο δωμάτιο του θείου Φλοράν ήταν... Μιά μόνον ξέγληση από μυστήριο: ότι ο θείος Σουλβαίν είχε βγεί έξω...

Γρήγορα-γρήγορα, η θεία Άδριανή ξαναγύρισε στο κεφαλόσκαλο και φώναξε:

— Σουλβία! Σουλβία!

— 'Η υπηρέτρια έτρεξε άμέσως.

— 'Ο κύριος βγήκε έξω; τήν ρώτησε.

— Ναί, κυρία... Λίγο μετά το μεσημέρι.

— Και ξαναγύρισε;

— Σχεδόν άμέσως...

— Μήπως τόν είδες να ξαναβγαίνει έξω;

— 'Όχι, κυρία, δέν ξαναβγήκε έξω. Τόν άκουσα πρό μιάς ώρας στην κάμαρή του να μετακινεί τόν ντουλάπι ή τόν γραφείο.

— 'Η Ντενίζ κ' ή θεία της ξαναγύρισαν προς τόν δωμάτιο του θείου Σουλβαίν. Μά μονάχα ή τελευταία μπήκε μέσα.

— Ναί, είπε, πραγματικά... Τό γαφείο έχει μετακινηθί...

κι' ένα από τά συρτάρια είνε άνοιχτό...

Κι' άρχισε να φωτίζει όλα τά έπιπλα, τά ένα κατόπι του άλλου... Τό παράθυρο τόν έκρυβαν βαρεία παραπετάσματα... Τό ντουλάπι με τόν καθρέφτη ήταν μισάνοιχτο...

— Έξαφνα ή θεία Άδριανή έβγαλε μιά κραυγή... κ' ή Ντενίζ άναπήδησε...

— 'Η θεία Άδριανή έτρεμε σύγκορμη κ' ή νέα είδε ότι τής έδειχνε καταγής ένα φύλλο χαρτιού άσπρο: ένας μιάυρος σταυρός ήταν χαραγμένος σ' αυτό...

— Πάλι τά ίδια! τρώξιμο ξετρελλαμένη. Ντενίζ! Ντενίζ!

Πού είνε ο θείος σου... Φοβάμαι... Τρέμω...

Και συγχρόνως ή θεία Άδριανή πλησίασε στο παράθυρο και παραμέρισε τήν κουρτίνα σάν να θέλε να κοιτάξει έξω...

Μά τότε ή νέα τήν είδε να τραβιέται πίσω περίτρημη, με τά χαρακτηριστικά άλλοιωμένα από έναν άπεραντο τσόμο... Νομίζοντας μάλιστα πώς θάπεφε κάτω, έτρεξε και πρόλαβε να τής άρπάξει τή λάμπα απ' τόν φέρι...

— 'Η θεία Άδριανή ήθελε να κωνάξει, μά άναρθρο ήχοι έβγαιναν από τόν στόμα της...

— Έτρεμε σύγκορμη, και τά μάτια της είχαν πεταχτή έξω απ' τίς κόγχες τους, ενώ με τόν χέρι της έδειχνε προς τόν παράθυρο.

(Άκολουθεί)

ΗΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΝΑΚ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2094)

Τά ίπποτικά αυτά λόγια του νικητού, ό οποίος κρατούσε στη διάθεσή του τόν νικημένο, δέν έκαναν καμιά αίσθηση στο βασιλέα, ό οποίος ήθελε να ήταν διαφορετικό τόν άποτέλεσμα τής μονομαχίας κ' ό οποίος έμεινε σιωπηλός και κατωσίφης.

Τρεις φορές ό Ζαρνάκ ίκέτευσε τόν κάκον τόν βασιλέα μιά χάριση τή ζωή στον Λά Σαταινιερί. Τρεις φορές ίκέτευσε τόν αντίπαλό του και παλαιό του φίλο να παραδεχτή τόν άδικο του και να ξαναρχίσουν τήν παλιά φιλία τους.

— 'Ο Λά Σαταινιερί έμεινε άφωνος.

Χρειάστηκε, τέλος, να επέμβη ό κοντόσταυλος Μουμαρανού στον βασιλέα για να τόν κάνει να πάρη μιά άπόφαση.

Με μιά κουρασμένη κίνηση ό Έρρίκος 2ος, πού ή μονομαχία δέν τόν ένδιέφερε πειά, διάταξε να μεταφέρουν τόν πληγωμένο στη σκηνή του.

Κι' ενώ τώρα ό Ζαρνάκ χαϊρόταν τόν θριαμβό του και μεθούσε με τίς έπαιρημίες του πλήθους, ό αντίπαλός του άφριζε άί' τόν κάκω του.

— 'Ηταν ή πρώτη φορά πού είχε βρει τόν δάσκαλό του στο πεδίο τής τιμής... Θεωρώντας τόν άυτο του ως άτμισμένο, δέν είχε πειά παρά μιά μόνο σκέψη: Νά μήν επίζηση τής άτιμίας του. Και μέσ' στη μανία του άπέσπασε τούς επιδέσμους πού είχαν βάλει στο τραυμα του κι' άρνήθηκε κάθε περιθάλψη.

— Έτσι, έπειτ' από τρεις μέρες, πέθανε.

— 'Ο λαός, μόλις έμαθε τόν θάνατό του, δέν πρόφερε να συγκατάθεση τήν άγανάκτησή του κατά τού βασιλέως, ό οποίος είχε έγκρίνει να γίνη μπροστά στα μάτια του μιά τόσο βάρβαρη μονομαχία και πού είχε εγκαινιάσει τόσο άσχημα τήν βασιλεία του...

Μά κ' ή μοιρα εμψόησης σκληρά τόν Έρρίκο 2ον γι' αυτό: Δέκα χρόνια άργότερα, ό κόρης τής Μονγομερύ, σ' ένα κονταροχτύπημα πού έγινε εκ' ευκαιρία των γάμων τής κόρης τού βασιλέως, έβγαλε τόν μάτι τού Έρρίκου 2ου, ό οποίος έπειτ' από λίγες μέρες πέθανε απ' τήν πληγή του.

Πέθανε στις 10 'Ιουλίου 1559, δηλαδή δέκα χρόνια άκριβώς από τήν ήμέρα τού θανάτου τού Λά Σαταινιερί.

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2081)

«Χθές τόν βράδυ, διπλούν φοινίκον δράμα ζηλοτυπίας έλαβε χώραν εις μίαν οικίαν τής όδοσ Περιέρ. 'Ο κ. Χ., φανταζόμενος ότι άπατάται υπό τής συζύγου του, έπυροβόλησεν έναντίον τής και τήν έφόνευσε. Κατόπι ένφόνευσε και τόν έπταειτή υιόν του και ήθέλησε ν' αυτοκτονήσθ. 'Η σφαίρα όμως ήστόχησε και έτραυματίσθη έλαφρώς. 'Ο έγκληματίας συνελήφθη και κρατείται εις τήν Άσφάλειαν».

— Έδειξα τήν είδησι αυτή στον προϊστάμενό μου, ό όποιος μου είπε:

— Κάνανε ότι μπορούσαμε για ν' άποφύγουμε τόν δράμα αυτό. 'Η άνάγκησιν άπεκάλυψε ότι όλη αυτή ή τραγωδία ώφέιλετο σ' ένα φίλο τού φονέως, ό όποιος, επί τή ευκαιρία τής πρωταπριλιάς, τού είχε στείλει τόν σάιτο πού τόν παρίστανε κεραιφόρο, χωρίς να φαντάζεται τίς αίματηρές συνέπειες τής φάρσας του.

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΠΑ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2074)

— 'Η πριγκήτισσα έβγαλε τότε τήν κόμπα της κι' έδειξε σι ό βασιλιά πώς τή χρησιμοποιούσε. Μόλις τόν είδε αυτό βασιλιάς, θάμπωθηκε και τής ζήτησε να τού δώσει τήν κόμπα.

— Θά σου τήν δώσω, τού άπάντησε ή κόρη του, άν ύποταχθής τή μένα.

Κι' ό βασιλιάς δέχτηκε να ύποταχθί στην πριγκήτισσα, ή όποια τού είπε τότε:

— Κι' εγώ έκανα τόν ίδιο, άλλως, για ν' άποκτήσω αυτή τήν κόμπα. Δόθηκα σ' ένα παλληκάρι...

Κι' ό βασιλιάς, άναγνωρίζοντας τήν κόρη του, τήν συχώρεσε...

— Έπειτα ή πριγκήτισσα πήγε κι' είδε τόν χτίστη, στον όποιο άναγνώρισε τόν πατέρα τού παιδιού της και λαχταρισμένη έπεσε στην άγκάλιά του, γιατί τόν άγαπούσε τρελά... 'Όσο για τόν Άλβανό, αυτόν τόν γέμισε με χρυσά νομίσματα, για να τόν άποξημώσει για τόν πάθημά του.

— 'Υστερ' απ' όλ' αυτά, ό βασιλιάς, ή κόρη του κι' ό χτίστης, γύρισαν στο παλάτι, όπου έγινε ό γάμος τους πού βάστηξε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες, με χορούς και τραγούδια...

— Σήμερα έχουν ένα σωρό παιδιά. Τους είδα, έδω και λίγο καιρό, και με παρακάλεσαν να πώ χαιρετίσματα σ' όλους σας...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ, Ο ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ...

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2112)

δωσε τήν γαλήνη τού πνεύματος, τήν ίσορροπία, τήν έμπιστοσύνη στον έαυτό του. Γι' αυτό είμαι τώρα περισσότερο εύποτισμένη, από ότι ήμουν ποτέ...

— Δέν νοιώθω τήν μεθυστική, τήν τρελλή και θυροβώδη εύτυχία ένός χαμινού, μά μιά εύτυχία θαθεία, γερή, σοβαρή και εύθυμη συγχρόνως...

— 'Ο Κάρλαιλ είπε: «'Ο έρωσ είνε τόν κέντημα τής φαντασίας στο πνεύ, τής πραγματικότητας».

— Άλλοτε, έφτιαξα ένα λαμπρό κέντημα, μά άκατάστατο, σ' ένα πανί έλαφρύ πού με τόν πρώτο γάντζωμά του άπνε, κατακομματιαστικώς. Μά αυτή τή φορά τόν κέντημα μου έινε καθαρό, λιγώτερο λαμπρό, μά, πιά κανονικό, σ' ένα ύραίο ύφανσμα, σ' όλο μετάξι κι' άσπασαλάκωτο...

— Νά γιατί παντρεύτηκα τόν Φράνσο Τόν.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΘΡΝΤ

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Τ Υ Ψ Η

Στά στήθια μου ή καρδιά βαρεία, μολόβι Κομπόδεμα τόν κρίμα στο λάιμό
Και πού να βρω μιάν άκρη, ένα καλόβι
'Από τόν κόσμο τούτο να κρυφτώ
Ποθναί τά μάτια του σ' έμένα
Καρφωμένα;

Νέα 'Υόρκη

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ